

— Следъ туй Хемингъ замѣрилъ и хвърлилъ копието. То полетѣло право, като стрѣла, и минало между шикалката и главата на Бйерна.

Кралътъ се приближилъ до Оддъ и запиталъ кжде е шикалката.

— Ще ме повѣрвашъ ли, ако ти кажа? — попигалъ Оддъ.

— Да, — отговорилъ краля.

— Хемингъ хвърли своето копие още поизкусно, отколкото очаквахъ. То подигна шикалката, мина между нея и главата на Бйерна, а шикалката си остана пакъ на сжщото мѣсто, кждето бѣше турена.

— Азъ никога не бихъ повѣрвалъ на туй, ако не видѣхъ самъ, — рекълъ краля, и, като погледналъ на Хеминга, забелѣзалъ, че на пояса му била затѣкната стрѣла съ златни резки.

— Защо приготви ти тая стрѣла? — запиталъ Харалдъ.

— Ако бѣхъ попадналъ въ брата си, тая стрѣла би пронизала твоето сърдце, — смело отвѣрналъ Хемингъ. Кралътъ пламналъ отъ гнѣвъ, но не рекълъ нищо.

Следъ това всички се върнали у дома и пирували цѣлата нощъ.

На утрото Аслакъ се явилъ при краля и му рекълъ:

— Всичко е готово за твоето отпѣтуване.

— Ще поседя у тебе още единъ день, — отвѣрналъ Харалдъ.

Подиръ това се обърналъ къмъ испанцитѣ, стоящи около него.

— Днесъ ние ще повидимъ какъ плава Хемингъ, — рекълъ той и предложилъ, който и да е отъ тѣхъ да се състезава съ него, но всички отказали.

Тогава Харалдъ заповѣдалъ на своя роднина Никола да плува заедно съ Хеминга и да му надвие.

— Не зная, какъ ще се свърши работата, — рекълъ Никола, — но ще употребя всички сили за да изпълня твоето желание.

Хемингъ и Никола се разсъблѣкли и се хвърлили въ водата.

Дълго време плували тѣ и се гуркали подъ водата. Най-сетне, Никола рекълъ:

— Не е ли време да се върнемъ назадъ.

— Защо ли? — възразилъ Хемингъ. — Азъ не съмъ се уморилъ.

Тѣ плували по-нататъкъ, а следъ туй Никола пакъ рекълъ:

— Не бива ли да се връщаме назадъ, Хемингъ?

— Връщай се, ако искашъ, — отговорилъ Хемингъ. — Азъ не искамъ.

Никола доплувалъ до единъ голѣмъ камъкъ надъ водата, покатерилъ се на него и, съвсемъ загубилъ сила, падналъ въ несвестъ.

Следъ нѣколко време Хемингъ сжщо се покачилъ на камъка и запиталъ Никола, какъ се чувствува.

— Какво ти трѣбва да знаешъ това? — рекълъ Никола, който вече дошълъ на себе си. — Мисли за себе си.

— Не, азъ нѣма да те оставя да умирашъ тука, рекълъ Хемингъ. Азъ виждамъ, че ти нѣмашъ сили да доплувашъ до брега и за туй ще те зема на гърба си.

Той метналъ Никола на гърба си и проплувалъ съ него до онова мѣсто, отъ кждето тѣ се хвърлили въ водата.

Никола тѣй вкоченясалъ, че едва се домъкналъ до дрехитѣ си. Кралътъ го запиталъ, какъ станала работата. Никола му отговорилъ, че той би умрѣлъ, ако не го билъ взелъ на гърба си Хемингъ.

Като чулъ това, кралътъ се разярилъ страшно. Той си хвърлилъ одеждата и предложилъ на Хеминга да се бори съ него въ водата: всѣки отъ тѣхъ ще се помжчи да държи другия подъ водата до тогава, докато тоя не попоглѣтне малко вода.

— Бѣгай въ гората, — пришѣпналъ на сина си Аслакъ. — Кралътъ е решилъ да те погуби.

— Не, азъ не ще избѣгамъ, татко, — отговорилъ Хемингъ. — Когато орли влизатъ въ бой, тѣ се биятъ до смъртъ.

Хемингъ седѣлъ на единъ камъкъ, който се подавалъ надъ водата. Кралътъ обхваналъ